

1921, jelikož nedosáhl a to bez započtení válečných půlletí nejvyššího platového stupně 1. října 1918 nebo dříve po rozumu nař. ze 14. května 1920 č. 349 Sb. a tudíž nároku na tento přídavek nenabyl.

Odvolání st-lem podané bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů uvedených v rozhodnutí zsp-é.

Rozhoduje o stížnosti uvažoval nss takto:

St-l konstatuje především, že výnos zsp-é z 9. listopadu 1920 nabyl právní moci, že tedy dle konstantní judikatury, protože jde o věc strany, jíž bylo požadované právo přiřknuto, stát je povinen přiznaný osobní přídavek vypláceti a nemůže svůj správní akt dostatečně změnit.

Nss shledal výtku tuto důvodnou. Jak z vylíčeného děje na jevo vychází, zažádal st-l přihláškou z 10. listopadu 1919 po stránce skutkové i právní řádně konkretisovanou o započtení válečných půlletí a úřad usnesením z 9. listopadu 1920 o přihlášce té rozhodl. Vznese tedy st-l na úřad určitý nárok opřený o určité skutkové okolnosti a právní předpisy in judicium, a byl nárok ten učiněn předmětem úředního rozhodování. Rozhodnutí takové jest ovšem způsobilé vejíti v právní moc.

Materielní právní moci rozhodnutí takového mohla by v cestě státi toliko taková závada, která by rozhodnutí to činila zmatečným, na př. kdyby rozhodnutí bylo vydáno úřadem nepřislušným. Toho však v daném případě není.

Změna vydaného rozhodnutí by pak byla možná již jen za podmínky obnovy řízení, t. j. kdyby vyšly na jevo nové skutkové okolnosti, které při vydání rozhodnutí nebyly známy, nebo kdyby se byl úřad mýlil ve skutkových okolnostech (na př. kdyby šlo o početní chyby a pod.). O žádný z těchto případů však nejde.

Naproti tomu pouhá změna právního názoru podle všeobecně uznaných zásad řízení správního není vůbec důvodem obnovy řízení.

V daném případě plyne ze správních spisů, že zastavení osobního přídavku, o nějž jde, stalo se u zsp-é, když byla upozorněna, že min. škol. zastává názor, že na osobní přídavek ročních 2100 K mají ve smyslu nař. ze 14. května 1920 č. 349 Sb. nárok jen oni profesori, kteří dosáhli nejvyšší platové stupnice již 1. října 1918 nebo dříve — bez započítání válečných půlletí.

Že tato podmínka u st-le nenastala, o tom neměl úřad, vydávaje rozhodnutí z 9. listopadu 1920, pochybnosti. Šlo tedy při vydání rozhodnutí z 30. června 1922 proti původnímu rozhodnutí z 9. listopadu 1920 o pouhou změnu právního názoru, která však, jak již bylo řečeno, nemůže býti důvodem obnovy řízení.

Příčilo se proto rozhodnutí zsp-é z 30. června 1922 zákonu, a nezákonné jest pak i nař. rozhodnutí žal. úřadu, kterým ono rozhodnutí bylo potvrzeno.

Muselo tedy rozhodnutí to k výslovné výtce st-lově, dovolávající se pravomoci rozhodnutí z 10. listopadu 1919, býti zrušeno po rozumu § 7 zák. o ss.

Č. 4123.

Dávka z nájemného. — Železnice. — Veřejní zaměstnanci: * Obecní dávce z nájemného nepodléhají naturální byty

úředníků v v železničních budovách (§ 3 pravidel o dávce z nájemného, vl. nař. č. 143/1922).

(Nález ze dne 18. listopadu 1924 č. 19.866/23).

V ě c: Čsl. železniční erár, zastoupený ředitelstvem státních drah v Hradci Králové proti okresní správní komisi v Č. Kamenici o obecní dávku z nájemného.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byla pořadem instancí zamítnuta stížnost ředitelství státních drah v Hradci Králové proti usnesení měst. zastupitelstva v K. z 2. května 1923, jímž byl potvrzen platební rozkaz měst. úřadu v K. z 27. ledna 1920 o obecní dávce z nájemného z bytů železničních zřízenců v nádražní budově v K. a ze skladiště.

V důvodech tohoto rozhodnutí se praví:

Jak z odvolání jest patrné, mají vrchní oficiál Jindřich Z. a skladník František P. v uvedeném domě byty na místě místního přídavku. Nevyplácením místního přídavku v obnosu odpovídajícím činžovní hodnotě těchto bytů jest dán základ pro vyměření dávky z nájemného a není také ve smyslu dávk. řádu schváleného zsv-em žádného důvodu pro osvobození.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: — — —

Podle § 3 pravidel o vybírání dávky z nájemného v K., schválených výnosem zsv-u z 24. září 1922, neplatí se dávka z činžovní hodnoty místností, které jsou vzhledem k svému věnování trvale osvobozeny od daně domovní. Podle výn. ředitelství katastru pozemkové daně z 26. září 1854 č. 3144, platného pro Čechy, jsou budovy c. k. státní dráhy sice zásadně zdaněny podrobeny, avšak kromě provozovacích budov, bytů úředníků a strážních domků. Podle výn. býv. c. k. min. obch. ze 6. srpna 1881 č. 1753 má býti s budovami patřícími k státním drahám nakládáno podle direktiv daných o zdanění státních budov vůbec, pročť jsou od daně osvobozeny, leč by zcela nebo z části byly pronajaty.

Z těchto předpisů plyne, že propůjčení naturálních bytů úředníkům není totožné s jejich pronajmutím, že tudíž budovy státních drah i když jsou v nich naturální byty úředníků, od daní jsou osvobozeny.

Patří tudíž také staniční budova v K. mezi budovy, které jsou od daně domovní vzhledem ke svému věnování trvale osvobozeny; pak jsou ale budovy ty také dle § 3 pravidel osvobozeny od obecní dávky z nájemného a to i ohledně bytů naturálních, jak svrchu bylo dovozeno.

Opačný náhled žal. úřadu jest právně mylný, a bylo proto rozhodnutí na tomto mylném názoru spočívající zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 4124.

Státní zaměstnanci. — Administrativní řízení (Slovensko): * Ve věcech pensí a odbytného bývalých uherských úředníků je generální finanční ředitelství poslední instancí.

(Nález ze dne 18. listopadu 1924 č. 20.070).